

Pääkirjoitus

Mikä on tabu? Asia, josta vaietaan riippumatta siitä, paljonko siitä tiedetään. Määritelmä on ensimmäinen, johon tabusta törmää internetissä. Saman Wikipedia-artikkelin mukaan tabu-sanana juuret juontavat tongan kieleen, jossa se on alun perin tarkoittanut ”pyhää” tai ”kiellettyä” Polynesianlaisessa kansanperinteessä.

Nykyään, kuten aina aiemminkin, tabuja löytyy kaikkialta ympäriltämme. Tiedostimme niitä tai emme, jokaisella elämänosa-alueella on omansa: politiikassa, perheessä, ystäväpiirissä, sukulaisuussuhteissa, työpaikalla ja yksilöllä. Ne saattavat olla sidoksissa kulttuuriseen ympäristöömme tai näkyvänä elefanttina huoneessamme, eikä museo ole mitenkään poikkeus. Eritoten mainetta niittävät surullisen kuuluisat kokoelmapoistot omana lukunaan, jotka nousevat esille vääjäämättä.

Siksipä moninaisuutensa vuoksi tämän numeron teemaksi valikoituivat tabut, joita tarkastellaan niin ilkkurisesti kuin vakavallakin naamalla. Tutustumme italialaisiin custodeihin, joita ympäröi myyttisyyden verho sekä yhä olemassa oleviin kuriositeettikabinetteihin maailman eri kolkissa. Perehdymme suomalaisen sensuurin kadottamiin kirjoihin, joita on säilötty ”myrkkukaappeihin” kirjastoissa. Kurkistamme hetkeksi konservoijan työpöydän ääreen tämän tehdessä kokoelmanhoito arviota ja lopuksi teemme tuttavuutta oman historiallisen käymäläkulttuurimme kanssa. Josta syntyneet sanonnat yhä elävät keskuudessamme, vaikka alkuperäinen merkitys tai syntytarina on enemmän tai vähemmän kadonnut ihmisten mielistä.

Miellyttäviä lukuhetkiä!

Päätoimittaja

Milla Airosalmi